Ötödik üzenet

Az isten-emberi életvitel

Igeolvasmány: 3Móz 1,3. 9; 6,8-13; Jn 21,15-17;
1Jn 3,14; 5,1; 2,6; 4,17; Gal 6,2-3; Róm 8,2

I. Az Isten szíve vágya, hogy „a valóság Jézusban" (Ef 4,21 [angol ford. alapján]), Jézus isten-emberi életvitelének tényleges állapota, ahogy arról a négy evangélium beszámol, a valóság Szelleme által lemásolódjon Krisztus Testének sok tagjában, és így Krisztus Testének valóságává, Isten ökonómiájának legmagasabb csúcsává, váljon (20-24. vers):

A. A négy evangélium megmutatja annak az életnek a mintáját, amelyre Isten vágyik, annak az életnek az öntőformáját, amely meg tudja elégíteni Istent, és be tudja tölteni az Ő célját; Jézus egy olyan életet élt, amelyben mindent Istenben, Istennel és Istenért tett; Isten benne volt az Ő életvitelében, és Ő egy volt Istennel; ezt értjük azalatt, hogy *a valóság Jézusban van*; Krisztust tanulni, amint a valóság Jézusban van, annyit tesz, hogy beleidomulunk Krisztus mintájába, Krisztus képére hasonulunk – Róm 8,28-29; Ef 4,20-21.

B. Minket arra tökéletesít az Úr, hogy Isten-emberek legyünk, azaz az isteni életet éljük a természeti életünk megtagadása által Krisztusnak mint az első Isten-embernek a példája szerint – Mt 11,29a; 17,5b; 1Pt 2,21:

1. A földi élete során Ő felállított egy mintát, amint az a négy evangéliumban feltárul; azután megfeszíttetett és feltámadt, hogy a megelevenítő Szellemmé legyen azért, hogy belénk léphessen, és így az életünk legyen; mi az Ő példája szerint tanulunk Őtőle, nem a természeti életünk által, hanem Őáltala mint életünk által feltámadásban – 1Kor 15,45b; Kol 3,4.
2. A keresztyén életünk egy élet Krisztusban és a bennünk lévő Krisztus élete is; Krisztusban mint az öntőformában vagyunk, és Ő bennünk van mint az életünk; ilyen módon mi Krisztust tanuljuk, amint a valóság Jézusban van; ez a valóság Krisztus Testének a valósága – 1Kor 1,30; 2Kor 5,17; 12,2a; Kol 1,27; Gal 2,20; Róm 8,10.

C. Amint szeretjük az Urat, kapcsolatba lépünk Vele, és imádkozunk Őhozzá, automatikusan Őt éljük az evangéliumokban leírt öntőforma, minta, szerint; ilyen módon ennek az öntőformának a képéhez alakulunk, hasonulunk – ezt jelenti Krisztust tanulni – Mt 11,29; Róm 8,29.

D. Amikor az elegyedett szellemben élünk, Krisztust tanuljuk a Jézusban lévő valóság szerint a valóság Szelleme által; Őtőle tanulunk mint a példánktól azért, hogy az Ő életrajza a történelmünkké váljon; Krisztus Teste mint az új ember életvitelének pontosan ugyanolyannak kéne lennie, mint Jézus az evangéliumokban feltáruló életvitelének – Gal 6,17-18; Róm 1,1. 9; Ef 4,20-24; Fil 2,5; Mt 11,29; 1Pt 2,21.

E. Isten célja azzal, hogy az Úr Jézust elküldte, hogy ember legyen, az volt, hogy Ő az isteni élet által isten-emberi életet éljen; amikor esszük Őt, Ómiatta élünk, hogy egy egyetemesen nagy emberré váljunk, aki pontosan ugyanolyan, mint Ő – egy ember, aki az isten-emberi életet éli az isteni élet által – JerSir 3,22-24. 55-56; Jel 2,4. 7; Jn 6,57. 63; Jer 15,16; Ef 6,17-18; Zsolt 119,15.

II. Az egyedüli élet, amely kedves Istennek, az az élet, amely a Krisztus által, a földön élt életnek a megismétlése; ez egy olyan élet, amely megtapasztalja Krisztust az Ő tapasztalataiban égőáldozatként – 3Móz 1,9; Jn 8,29; 2Kor 5,9:

A. Az égőáldozat Krisztust jelképezi abban, hogy olyan életet élt, amely teljes mértékben Istenért és Isten megelégedéséért volt; az égőáldozat abban is Krisztust jelképezi, hogy Ő az az élet, amely lehetővé teszi Isten embereinek, hogy ilyen életvitelük legyen – 3Móz 1,3; 4Móz 28,2-3; Jn 5,30; 6,38; 8,29; Héb 10,5-10.

B. Az „égőáldozat" szóval fordított szó olyan valamit jelent, amely felmegy; ez a felmenetel Krisztusra utal (3Móz 1,3. 10. 14); az egyetlen dolog, amely felmehet a földről Istenhez, az az élet, amelyet Krisztus él, mert Ő az az egyedülálló személy, aki olyan életet élhet, amely teljes mértékben Istenért van (Jn 6,38).

C. Az égőáldozat „kedves illatú" volt Jehovának (3Móz 1,9 [angol: megelégítő illat]); a „kedves illatú" kifejezéssel fordított héber szavak szó szerinti jelentése „a megpihenés vagy megelégedés zamata"; egy kedves illat olyan zamat, amely elégedettséget, békességet és nyugalmat hoz; egy ilyen kedves illat Isten számára élvezet.

D. Azáltal, hogy a kezünket helyénvaló imádság révén Krisztusra mint égőáldozatunkra tesszük, kapcsolódunk Őhozzá, és Ő és mi eggyé válunk; amint Krisztus bennünk él, megismétli bennünk azt az életet, amelyet a földön élt, az égőáldozat életét – 4. vers; 1Kor 6,17; Gal 2,20.

E. Egy ilyen egyesülésben, ilyen azonosulásban, Ő az összes gyengeségünket, hibánkat és fogyatékosságunkat Magára veszi – 2Kor 5,21; Gal 2,20a.

F. Meg kell engednünk az Úrnak, hogy égessen minket, hogy így egy folytonos égőáldozat lehessünk, és így megégessünk másokat, valamint hamuvá lehessünk, hogy az Új Jeruzsálemmé váljunk Isten kifejeződéséhez – Zsolt 20,3; 3Móz 1,16; 6,8-13; 1Kor 3,12a; Jel 3,12; 21,2. 10-11. 18-21:

1. A hamvak a megsemmisült Krisztust jelképezik; mivel mi egyek vagyunk Krisztussal, aki hamuvá lett, mi is hamuvá lettünk, vagyis megsemmisültünk, nullává lettünk – Márk 9,12; Ésa 53,3; 1Kor 1,28; 2Kor 12,11.
2. Minél inkább azonosulunk Krisztussal az Ő halálában, annál inkább fel fogjuk ismerni, hogy egy halom hamuvá lettünk; amikor hamuvá válunk, többé már nem természeti ember vagyunk; hanem egy olyan személy vagyunk, akik megfeszíttetett, véget ért, elégett – Gal 2,20a.

G. A hamvaknak az oltár keleti oldalára, a napkelte felőli oldalára, helyezése egy utalást jelent a feltámadásra – 3Móz 1,16; Jn 11,25; Fil 3,10-11; 2Kor 1,9:

1. Krisztusnál mint az égőáldozatnál a hamvak nem a vég – hanem a kezdet; a hamvak azt jelentik, hogy Krisztust megölték, de a kelet a feltámadást jelképezi – Márk 9,31.
2. Minél inkább hamuvá leszünk Krisztusban, annál inkább keletre kerülünk, keleten pedig bizonyosságunk lesz afelől, hogy a nap fel fog kelni, és hogy meg fogjuk tapasztalni a feltámadás napkeltéjét – Fil 3,10-11.

H. Végül a hamvak az Új Jeruzsálemmé fognak válni – Jel 3,12; 21,2. 10-11:

1. Krisztus halála véget vet nekünk, elhamvaszt minket, a feltámadásban pedig a hamvak drága építőanyagokká válnak Isten épülete számára – 1Kor 3,9b. 12a.
2. Amikor hamvakká válunk, bekerülünk a Háromegy Isten átformáló munkájába, hogy drága építőanyagokká váljunk az Új Jeruzsálem épületéhez – Róm 12,1-2; 2Kor 3,18; Jel 21,18-21.

III. Isten újtestamentumi szolgálatának véghezvitelében az Úr Jézus, mint az égőáldozat valósága, semmit se tett Önmagától (Jn 5,19), nem a saját munkáját végezte (4,34; 17,4), nem a saját beszédét szólta (14,10. 24), semmit se tett a saját akaratából (5,30), és nem a saját dicsőségét kereste (7,18); soha nem volt csalódott, mert csak Istennel elégedett meg (Ésa 42,4; 50,4-5; 53,2a; vö. Jn 4,13-14; 6,15; Márk 9,7-8):

A. Az Úr élete az Ő munkája, a haladása és a szolgálata volt; az Ő munkája az Ő életvitele volt, és az Ő haladása az Ő léte volt; Őnála nem volt különbség az élete, a munkája, a haladása és szolgálata között; az Úr Jézus élte az Ő szolgálatát – vö. Lk 22,26-27; Jn 10,10b; 1Kor 15,45b; 1Jn 5,16a; 2Kor 3,6; Fil 1,25.

B. Az Úr Jézus az imádság embere volt – egy volt Istennel, szüntelenül Isten jelenlétében élt, mindenféle szenvedés és üldözés alatt Istenben bízott, nem pedig Önmagában, és olyan Személy volt, akiben a Sátánnak, a világ fejedelmének, nem volt semmije (semmiben sem volt talaja, reménye, esélye, lehetősége) – Jn 10,30; 8,29; 14,30b; 16,32-33; 1Pt 2,23:

1. Ő egy ember volt a hústestben, aki a titokzatos Istenhez imádkozott a divinális és misztikus tartományban; gyakran elment a hegyre, vagy visszahúzódott egy magányos helyre, hogy imádkozzon – Mt 14,23; Márk 1,35; Lk 5,16; 6,12; 9,28.
2. Soha nem volt egyedül, mert az Atya Vele volt; minden pillanatban látta az Atyja arcát – Jn 5,19; 16,32; Zsolt 16,7-8.

C. Amikor Krisztus mint a Megmentő-Isten meg akart menteni egy erkölcstelen samáriai asszonyt, Júdeából Galileába menet keresztül kellett utaznia Samárián, kerülőt tett Samária fő útjáról Sikár városába, és Jákób kútjánál, Sikár mellett, várta, hogy céljának tárgya eljöjjön azért, hogy Ő gondozhassa őt azzal, hogy innivalót kér tőle annak érdekében, hogy táplálhassa őt az élet vizével, amely nem más, mint az áramló Háromegy Isten Maga – Jn 4,3-14.

D. Amikor a vádló farizeusok egyike sem tudta kárhoztatni a házasságtörő asszonyt, Krisztus mint a Megmentő-Isten, az emberségében, azt mondta neki, „Én sem kárhoztatlak", hogy gondozza őt azért, hogy Ő, mint a nagy Vagyok, táplálhassa őt a bűntől való szabadsággal, és képessé tehesse arra, hogy többé ne vétkezzen – 8,3-11. 24. 34-36.

IV. Amikor a szeretetben maradunk, amely Isten Maga, a szeretet „tökéletessé lesz velünk, hogy bizodalmunk lehessen az ítélet napján, mert <u>amint Ő van, úgy vagyunk mi is e világban</u> " (1Jn 4,17 [angol ford. alapján]) – Krisztus mint az égőáldozat valósága Istennek mint szeretetnek életét élte ebben a világban, most pedig Ő a mi életünk, hogy a szeretet ugyanolyan életét élhessük ebben a világban, és ugyanolyanok lehessünk, mint Ő (3,14; 5,1; 2,6):

A. Az élet Szellemének törvénye a szellemünkben Krisztus törvénye mint a szeretet törvénye (Róm 8,2; Gal 6,2-3); a szeretet törvényét az élet Szelleme törvényének kell alátámasztania, hogy képesek lehessünk egymás terheinek hordozására; de ha büszkeséggel vagyunk megtelve, nem fogjuk tudni mások terheit hordozni, mert megcsaljuk magunkat, azt gondolva, hogy valamik vagyunk, amikor semmik vagyunk (3. vers).

B. Amikor a szeretet törvénye működésbe lép bennünk, automatikusan és spontán pásztorok leszünk, akik rendelkeznek az Atya Istenünk szerető és megbocsátó szívével és a Megmentő Krisztusunk pásztorló és kereső szellemével – Jn 21,15-17; Lk 15,3-7.

C. Amikor a szeretet törvénye működésbe lép bennünk, akkor a fáradozásunk az Úrban a szeretet fáradozása (1Kor 15,58; 1Thessz 1,3), amelynek során gondot viselünk az erőtlenekről (Csel 20,35), és gyámolítjuk az erőtleneket (1Thessz 5,14); *az erőtlenek* azokra vonatkozik, akik a szellemükben vagy lelkükben vagy testükben erőtlenek, vagy pedig hitben erőtlenek (Róm 14,1; 15,1).

D. Az Ő feltámadása után az Úr pásztorolta Pétert, és megbízta őt az Ő bárányainak legeltetésével és az Ő juhainak pásztorlásával; ez nem más, mint az apostoli szolgálat egybeolvasztása Krisztus mennyei szolgálatával az Isten nyájáról, a gyülekezetről, való gondoskodás végett, amely Krisztus Testének felépítését eredményezi az Új Jeruzsálem kiteljesítéséhez Isten örökkévaló ökonómiájának véghezviteléért – Jn 21,15-17.

© 2023 Living Stream Ministry